

Свашта којечега визионарског згуснуло се у само једну недељу између Никољдана и Божића по новом календару: партијско провиђење Демократске странке „Србија 2020“; предлог, ем „штедљивог“ ем „развојног“, буџета за 2011, све „у функцији дугорочног развоја земље, оживљавања привреде и подизања социјалне одговорности“; те Цветковић-Ђелићев округли сто „Визија боље будућности (звучи познато: „За бољи живот“ - „Да живимо боље“?) - Србија 2020“.

Иако су, на измаку године, „златоусти“ из Немањине хорски запевавали „мисија и визија, стратегија и тактика“, до грађана је стизао једино самоуправни ехо „краткорочни, средњорочни, дугорочни планови“, и само нас је још обећање да ћемо, на пример, већ две хиљадедвестоте, сви орати „карактером“ Николетине Бурсаћа, делило од коначног решења једначине из „прве петолетке“: „индустријализација + електрификација = социјализам“, тј. Европска унија.

Потпредседник Динкић који није читао никакву „Србију 2020“, па о томе ни „нема дефинисан став“, слаже се са мном да је добро да Србија има промишљање на дуже стазе, али га, као и мене, више занима да знамо шта и како сутра, за годину или две. Ваљда зато што је старији од мене годину дана, па као ни ја, неће више да чека. Премијер нас је шокирао два пута, говором пуним оптимизма и брзином којом је излетео из сале, кад је схватио да и посланици треба да говоре - маестрално је суштину српског државног прорачуна за 2011. метафорисао Ел-де-пеов „отпораш“, Андрић.

Председник наше Владе указује да концепт развоја „Србија 2020“ даје визију боље будућности укупног развоја земље. Заклиње се да ће бруто друштвени производ по глави становника 2020. да буде 8.000 евра. Да ће број запослених порастати за више од 400.000. Да се привредни раст развија на производњи размењивих добара, повећању извоза и инвестиција. Па појашњава - као да смо и сумњали - да ова економска стратегија има за циљ да обезбеди већи стандард и бољи живот становништва, што се остварује кроз већу производњу која мора да буде дугорочно одржива. А буџет је, као, „подстицајан, стабилан и социјално одговоран“. Три у једном, тј. биће и све у једном кад заређају ребаланси...

Списак лепих жеља и силогизама типа „да ваздух буде бољи и чистији, треба мање да производимо или, можда, спорије дишемо“ или „да бисмо постигли запосленост, треба да радимо“, иако ће само у Фонд ПИО, следеће године, отићи чак петина буџета или три пута више од издвајања за инвестиције, а добар део новца од продаје „Телекома“ на неповољне комерцијалне кредите којима се држава задужила. Неопрезни Ђелић се већ, самом најавом да ће председник Србије ускоро покренути јавну расправу о концепту развоја Србије до 2020. која ће потрајати до првог квартала 2011. када ће бити усвојен коначни документ - изрекао да није реч ни о каквом стратешком бденију над Србијом већ о класичном наметању предизборне теме.

Оно јесте да је и Милошевић, крајем осамдесетих и почетком деведесетих, обећавао „шведски стандард“; оно јесте да је један од чланова Слобиног Председништва СР Србије (оног са Брациком Кертесом, Вучетићем, др Ђорђевићем итд.) данас главни економски саветник актуелног премијера... Али чак и, доскора први произвођач магле у Србији, у исповести „Данасу“, ваљда јединој искреној за деценију обитавања у нашим постоктобарским режимима, подсети да је „плаћање“ обећања о бесплатним акцијама преузео сам лично на себе, а сву политичку корист од тога преусмерио Борису Тадићу.

У чему је онда разлика између Динкићевих хиљаду евра, Дулићеве бесплатне легализације и Милошевићевог пројекта такорећи бесплатног откупа друштвених станова? У томе што је једино Милошевић испунио обећање, због кога трпе све генерације бескућника после 1990. године. Али, и у томе што је лидер одумирућег Г17 плус признао да је слагао, али слагао „у име вишег интереса“, да би Тадић, у изборном другом кругу, надгорњао Николића, што се Динкићу има узети као олакшавајућа околност. Јер, као што признаје свако правосуђе у свету, па и српско реформисано, пред судом, човек има право да се брани свим средствима, па и да лаже.

Мој негдашњи уредник Жаре послао ме ономад код пок. Драгише Буце Павловића, нетом прогнаног из српског јавног живота, да напишем 25 редова, ни редак више, нешто на тему „куцамо на врата заборављених асова“ и ништа о политици. Кад ја тамо, а оно - међутим: Прокужен и издан од пријатеља, Павловић позајмио паре, набавио неколико „самара“ и основао рент-а-кар агенцију. Буца, прва жртва „Олако обећане брзине“, крстио фирму именом грчког бога трговине и путовања: дакле, Хермес, симбол му корњача, а слоган - „споро, али достигну“.

Епилог „визије“ Слободана Милошевића дао му је за право.

(Данас)